

[Glistrup]

Men nu skal vi selvfølgelig tage stilling til forslaget, som det foreligger, og ikke som det burde have foreligget. Det er jo sådan, at Fremskridtspartiet, selv om man måske ikke er klar over det, faktisk har været en afgørende del af det regeringsbærende flertal her i Folketinget for den nuværende statsminister bortset fra de ulykkelige Danmarkskatastrofeår fra februar 1984 til august 1987. Derfor har vi altid lyttet til, hvor megen interesse vi nu har kunnet aftvinge regeringen.

Vi har jo normalt kun kunnet høre hundesprog: I skal være på plads! Der kan jeg altså trøste finansministeren med – hvis det er nogen trøst efter at have hørt de andre ordførere og for dem, han hellere vil være i selskab med – at vi faktisk er indstillet på at stemme ja ved tredje behandling til dette lovforslag, også selv om det ikke skulle blive yderligere forbedret, som vi gerne vil være med til at forbedre det.

Men der kan selvfølgelig komme betæneligheder under udvalgsbehandlingen, for det er jo ikke et helt problemfrit område. Det er selvfølgelig hårdt for den, det går ud over – som i forvejen må se sin løn reduceret ganske kraftigt med skatter og forskellige ting – at han nu kan se, at der yderligere bliver gjort et indhug i den løn, der er grundlaget for hele familiens eksistens, husleje og mad osv.

Men der er skam også en tredje part i dette foretagende, som de gældende regler ikke tager tilbørligt hensyn til, og det er den stakkels arbejdsgiver, der ganske uforskyldt kommer ind som en lus mellem to negle, idet skattevæsenet forlanger, at han skal optræde som skattevæsen, mens fagforeninger og den ansatte forlanger, at han skal optræde som den forstående arbejdsgiver, der tager hensyn til de ansattes forhold og opfører sig rimeligt over for dem. Det tror jeg nok er et område, som vi skal dyrke, men formentlig først til oktober: hvordan får vi en rimeligere behandling af dette mellemlid, som bare uden videre bliver kastet ud i at skulle være Den Store Bastian over for dem, der er hans betroede medarbejdere?

Men det er jo noget, der griber langt videre end det lovforslag, finansministeren kommer med nu, for uanset om finansministerens forslag, eventuelt med udvidelser, skulle blive vedtaget, vil skatteområdet og til en vis grad bidragsområdet jo stadig væk være de bærende elementer inden for lønindeholdelsen, og skal

der gøres ændring i arbejdsgiverens og firmaets stilling, må det selvfølgelig være generelt, sådan at det også kommer til at dække de to hovedområder. Det vil vi gerne anmelde at vi vil tage fat på.

Så vil vi i øvrigt gerne have lidt provenuskøn, men det vil ministeren i løbet af dagen se i form af et udvalgsspørgsmål. Når et forslag kommer fra en finansminister, er det lidt pauvert, at man faktisk ikke rigtig kan læse, hvor mange penge det her drejer sig om, hverken hvor store restancerne er på de seks forskellige områder, det her angår, altså hvor stor en del af de 20 mia. kr. der vedrører disse 6 områder, eller hvor meget man forventer at få fat på af penge, som man ellers ikke havde fået fat på, eller hvad man kan spare af pantefogder og lign.; for der må jo være besparelser andre steder i tvangsinddrivelsessystemet.

Vi kan godt se en række problemer i det, men når røgen har lagt sig, tænder vi for den grønne lampe for finansministeren.

Marianne Jelved (RV):

Ca. 20 mia. kr. i udestående fordringer i 1986, det er faktisk mange penge. Derfor synes vi i Det Radikale Venstre, at det er i orden, at man tager fat i det problem, og vi synes også, at det er i orden, at man starter på de fire områder, som er hovedområder, der er nævnt i lovforslaget.

Men det er vigtigt for os at understrege det, der også står i den skriftlige fremsættelse, nemlig at man sikrer sig de retssikkerhedsprincipper, der gælder f.eks. på skatteområdet.

Med disse bemærkninger vil vi gå til et konstruktivt udvalgsarbejde om dette lovforslag.

Nør Christensen (CD):

Centrum-Demokraterne har naturligvis også bearbejdet dette lovforslag. Vi har som alle andre også undret os over, at der er indtil flere ressortområder, som finansministeren åbenbart i skyndingen ikke helt har husket på. Men det er klart, at det er noget, man kan kigge lidt nærmere efter i sømmene, når udvalgsarbejdet går i gang.

Jeg vil også gerne tilkendegive, at der jo dybest set, i hvert fald generelt, her er tale om mennesker, der på en eller anden måde er i nød, økonomisk nød i hvert fald, formentlig også andre former for nød. Og jeg ved ikke, hvor meget